

РЕШЕНИЕ

№ 5433

гр. София, 26.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО III ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов
Членове: Клаудия Р. Митова
Петя Попова

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разгледа докладваното от Клаудия Р. Митова Въззивно гражданско дело
№ 20231100507107 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 258-273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Л. Б. Д. срещу Решение № 20081779/02.03.2023 г. по гр.д. № 19874/2021 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), III ГО, 86-ти състав. Съдебното решение се обжалва в частта, в която е прието наличие на обща вина на съпрузите за настъпилото разстройство на брака и в частта, в която семейното жилище е предоставено за ползване на въззиваемия. В жалбата са изложени оплаквания за неправилност и необоснованост на атакувания съдебен акт, за постановяването му в противоречие със събраните доказателства и при допуснати процесуални нарушения. Въззивникът желае да се отмени решението в обжалваните части и да се постанови друго, с което да бъде обявено, че вина за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака носи единствено въззиваемият и на нея да бъде предоставено ползването на семейното жилище, представляващо едноетажна къща с административен адрес гр.София, кв. ****. Претендира разноски.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК въззиваемата страна Г. Х. Д. е депозирал отговор, с който оспорва изцяло наведените доводи в жалбата. Желаете да се потвърди първоинстанционното решение в обжалваните части, твърди същото да е правилно и законосъобразно.

Въззивната жалба е допустима. Подадена е в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от страна, притежаваща правен интерес от обжалването, и е насочена срещу подлежащ на въззивно обжалване акт, който е валиден като цяло и допустим в обжалваните му части.

Въззивният съд, като прецени относимите доказателства и доводи, прие за установено следното:

С Решение № 20081779/02.03.2023 г. по гр.д. № 19874/2021 г. по описа на СРС, III ГО, 86-ти състав е прекратен сключеният на 21.11.1992 г. между Л. Б. Д. и Г. Х. Д. граждански брак като дълбоко и непоправимо разстроен по вина на мъжа и жената, ползването на семейното жилище, находящо се в гр.София, кв. **** е предоставено на въззиваемия, а въззивникът е осъдена да освободи жилището и да предаде владението му веднага след влизане в сила на съдебното решение. Със същия съдебен акт страните са осъдени да заплатят по сметка на СРС държавна такса в размер на по 25 лева.

Наведените доводи за неправилност на решението в обжалваните части са неоснователни.

Твърденията на въззивника, наведени в допълнение на отговор на исковата молба, за упражнено по отношение на нея от въззиваемия физическо, психическо и икономическо насилие останаха недоказани. Представеното пред първоинстанционния съд съдебномедицинско удостоверение № 531/19.08.2021 г. установява наличие на травматични увреждания при Д., но не и причинителя на същите. Отразеното в този документ относно механизма и авторството на телесната повреда се основава единствено на анамнезни данни, получени от въззивника. Други доказателства в подкрепа на тези твърдения не са събрани.

Преобладаващата част от съобщеното от свидетеля Р.Д.Д. не почива на лични възприятия на същата, а пресъздава споделено ѝ от въззивника. Същият свидетел е придружила Д. на паркинг на магазин „Била“, където лично е възприела, че въззиваемият е качил в буса си жена, за която Д. ѝ е съобщила, че има връзка със съпруга ѝ. Интимност между двамата свидетелят не е възприела. Същевременно последната изрично посочва, че не познава Г. Д. и е виждала същия единствено на снимка.

Въз основа на показанията на свидетеля М.Й.Ч. по делото се доказва, че страните са се намирали в продължителна фактическа раздяла (над две години). По този начин бившите съпрузи са нарушили изискването на чл.15 СК за съвместно съпружеско съжителство, поради което правилно е обявено, че вината за дълбокото и непоправимо разстройство на брака е обща.

В проведеното на 16.11.2022 г. открито съдебно заседание пред първоинстанционния съд е отделено като безспорно и ненуждаещо се от доказване в производството, че семейно жилище на бившите съпрузи е с административен адрес гр.София, кв. **** и представлява едноетажна къща, състояща се от три стаи.

Не е спорно в производството, че от брака им страните нямат ненавършили пълнолетие деца. Липсват твърдения и доказателства за влошено здравословно състояние на бившите съпрузи и всеки от тях е поискал предоставяне на ползването на семейното

жилище.

По делото не са събрани доказателства, че жилищните и сервизните помещения на семейното жилище могат да се обособят в отделни жилища, за да се разпреди ползването му между страните, без да се изследва търпимостта на техните отношения.

Пред въззивния съд, с оглед твърденията на страните, е отделено като безспорно и ненуждаещо се от доказване в производството, че отношенията между страните не позволяват спокойно съвместно ползване на семейното жилище.

Липсват твърдения и доказателства за търпимост в отношенията между бившите съпрузи, въпреки настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака. Страните посочват, че понастоящем помежду им липсва комуникация. Поради изложеното ползването на семейното жилище не може да бъде разпределено.

Не се установява жилищна нужда на бившите съпрузи. Не е спорно в производството и от отразяване в приетите като писмени доказателства по делото от първоинстанционния съд нотариален акт № 102, том I, рег. № 1950, дело № 100 от 2009 г. и нотариален акт № 109, том I, рег. № 2020, дело № 106 от 2009 г. и двата на В.А., нотариус рег. № 032 на НК, се установява, че по време на брака им страните са придобили собствеността на апартамент № 9, разположен на трети жилищен етаж в сграда с административен адрес гр.София, ул. „**** и апартамент № 13, разположен на четвърти жилищен етаж в сграда с административен адрес гр.София, ул. „****, които се притежават в режим на съпружеска имуществена общност.

Въз основа на нотариален акт за собственост на неделим имот придобит по давност № 124, том I, дело № 22/1984 г. на IV нотариус при СРС се установява, че семейното жилище е собственост на С.Т. Д.. Въззивникът не е оспорила наведеното в исковата молба твърдение, че семейното жилище е придобито от Г. Д. по време на брака в резултата от настъпило наследствено правоприемство. В писмения отговор от 21.12.2021 г. (л.25, т.4) Л. Д. изрично е признала, че семейното жилище е лична собственост на вече бившия ѝ съпруг. Възраженията по отношение на придобития въз основа на нотариален акт № 22, том I, рег.№ 6049, дело № 185/2020 г. на М.Д.-С., рег. № 621 на НК, недвижим имот са неоснователни, доколкото със същия е признато право на собственост на въззиваемия въз основа на изтекъл придобивен давностен срок и настъпило наследствено правоприемство не върху семейното жилище, а по отношение на реална част от поземлен имот с идентификатор 68134.4337.721, върху който същото е изградено.

По изложените съображения липсват основания семейното жилище да се предостави на бившата съпруга – несобственик, както правилно е приел първоинстанционния съд.

Съобразно изложеното, първоинстанционното решение в обжалваната му част относно вината за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака и ползването на семейното жилище е правилно, постановено е при спазване на материалния и процесуалния закон, и също следва да бъде потвърдено.

Разноски в производството са претендирани от въззивника, но при този изход от

спора и съгласно разпоредбата на чл.329, ал.2, изр.2 ГПК, такива не й се следват.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20081779/02.03.2023 г. по гр.д. № 19874/2021 г. по описа на Софийски районен съд, III ГО, 86-ти състав, в обжалваните части.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____